

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและหญิงชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 ปีการศึกษา 2529 จากโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ของโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรม- สำนัศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีห้องที่การศึกษาทั้งสิ้น 8 ห้องที่การศึกษา โดยทำการ ลุ่มตัวอย่างแบบธรรมดา (Simple Random Sampling Method) จากห้องที่การศึกษาละ 1 โรงเรียน รวมโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 โรงเรียน และเลือกนักเรียนที่เป็น กลุ่มตัวอย่างประชากรจากโรงเรียนที่ลุ่มได้ โรงเรียนละ 1 ห้องเรียน ได้นักเรียนที่เป็นกลุ่ม ตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น จำนวน 320 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ของ มินเนโซตา (The Minnesota Test of Creative Thinking) ที่ทอร์แรนซ์ (Torrance) ได้ปรับปรุงขึ้น และ สุริยา ผลโพธิ์ ได้นำไปใช้ทดสอบความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบย่อย ๆ 3 ฉบับคือ

- ฉบับที่ 1 เป็นแบบทดสอบเกี่ยวกับการสร้างภาพจากวงกลมและสี่เหลี่ยม จำนวน 2 ข้อ ใช้เวลาทำ 20 นาที
- ฉบับที่ 2 เป็นแบบทดสอบเกี่ยวกับประโยชน์ของสิ่งของ จำนวน 4 ข้อ ใช้เวลา ทำ 10 นาที
- ฉบับที่ 3 เป็นแบบทดสอบเกี่ยวกับผลที่จะเกิดขึ้น จำนวน 4 ข้อ ใช้เวลาทำ 10 นาที

แบบทดสอบทั้งสามฉบับนี้ ได้คำนวณหาค่าความเที่ยง โดยการหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) โดยแยกเป็นความคล่องในการคิด ความยืดหยุ่นในการคิด และความคิดริเริ่มของฉบับที่ 1 เท่ากับ .8768, .7349, .6544 ฉบับที่ 2 เท่ากับ .9149, .7127, .5832 และฉบับที่ 3 เท่ากับ .5775, .6010 และ .4629 ตามลำดับ และความเที่ยงของแบบทดสอบทั้งสามฉบับเท่ากับ .8382

การวิเคราะห์ข้อมูล นำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบทดสอบ วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากนั้นจึงคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ดังรายการต่อไปนี้

1. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ด้านความคล่องในการคิด กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา
2. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ด้านความยืดหยุ่นในการคิด กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา
3. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ด้านความคิดริเริ่ม กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา
4. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรวมของความคิดสร้างสรรค์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา

แล้วจึงทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Test of Significance)

ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ด้านความคล่องในการคิด ด้านความยืดหยุ่นในการคิด ด้านความคิดริเริ่ม กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา เท่ากับ .1751, .1315 และ .1235 ตามลำดับ และมีความสัมพันธ์กันทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01, .05 และ .05 ตามลำดับ
2. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรวมความคิดสร้างสรรค์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา เท่ากับ .1787 และมีความสัมพันธ์กันทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา พบว่าความคิดสร้างสรรค์ด้านความคล่องในการคิด ด้านความยืดหยุ่นในการคิด และด้านความคิดริเริ่ม กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา มีความสัมพันธ์กันทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01, .05 และ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .1751, .1315 และ .1235 ตามลำดับ และเมื่อวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรวมของความคิดสร้างสรรค์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา พบว่า มีความสัมพันธ์กันทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .1787 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ และแสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่มีความคิดสร้างสรรค์สูงหรือต่ำ จะช่วยให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษาสูงหรือต่ำตามไปด้วยเช่นเดียวกัน ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ เบนท์เลย์ (Bentley 1962 : 239-242) ที่พบว่า ความคิดสร้างสรรค์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กัน และ ซิซีเรลลี (Cicirelli 1965 : 303-304) พบว่า ความคิดสร้างสรรค์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์กันค่อนข้างต่ำ และสอดคล้องกับ มาลินี เหมะรุสินทร์ (2517 : 63) ที่พบว่า ความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ทั้ง 3 ด้านอันได้แก่ ความคล่องในการคิด ความยืดหยุ่นในการคิด และความคิดริเริ่ม มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และจากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ความคิดสร้างสรรค์ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา อาจเป็นเพราะวิธีเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในปัจจุบัน เน้นนักเรียนให้รู้จักแสดงออก รู้จักแสดงความคิดเห็นมากขึ้นกว่าเดิม ดังนั้น นักเรียนจึงมีโอกาสนำความรู้ และประสบการณ์เดิมช่วยทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ ดังที่ วรรคัตตี เพียร์ชอป (2527 : 9) กล่าวไว้ว่า "...กิจกรรมพลศึกษา ซึ่งอยู่ภายใต้การสั่ง และดำเนินการของครูผู้สอนที่มีความรู้ ความสามารถจะช่วยส่งเสริมให้บุคคลเป็นผู้ที่มีความเข้าใจ สามารถปรับตัวเองให้เข้ากับสังคมได้เป็นอย่างดี เช่น ทางด้านคุณลักษณะประจำตัวจะส่งเสริมให้เป็นผู้ที่มีความกล้า ความคิดริเริ่ม..." และ เค็คโค (Cecco 1968 : 457) ได้เสนอผลการทดลอง ของ มอลซ์แมน (Maltzman) ว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นพฤติกรรมที่ได้จากการเรียนรู้ และบุคคลจะมีความคิดมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่เขาได้รับมา และสอดคล้องกับ แบลงเคนชิป (Blankenship 1975 : 7147-A) ซึ่งพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกฝนเกี่ยวกับกิจกรรมทางการสร้างสรรค์ มีการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกฝน ถึงแม้การวิจัยครั้งนี้ จะพบว่า ความคิด

สร้างสรรค กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา มีความสัมพันธ์กัน แต่ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา อยู่ในระดับต่ำ คือ .1787 ซึ่งค่าสหสัมพันธ์นี้ เมื่อยกกำลังสองจะได้เท่ากับ .0319 หมายความว่า ถ้าความคิดสร้างสรรคและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา มีความสัมพันธ์กันแล้ว จะมีจำนวนร้อยละ 96.09 ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอื่น ๆ ดังการวิจัยของ กมลทิพย์ ศิริชาติ (2519 : 27-30) พบว่า ความสามารถทางกลไกของร่างกาย มีความสัมพันธ์เชิงนิมิต กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคกิจกรรมวิชาพลศึกษา และภาคทฤษฎี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับ นพตล นิลละเล็ย (2525 : 50) ที่พบว่า ทักษะทางกีฬาของนักเรียนชายและหญิงมีความสัมพันธ์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 นอกจากนี้ การวิจัยของ กรอส (Gross 1965 : 5713A-5714A) พบว่า สมรรถภาพทางกาย และการเรียนรู้ทางกลไกของร่างกาย มีความสัมพันธ์กัน และสามารถชี้ทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนกิจกรรมทางพลศึกษาได้จากผลการวิจัยดังกล่าว ชี้ให้เห็นว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ ซึ่งอาจเป็นความสามารถทางการเคลื่อนไหวทั่วไป ความสามารถทางกลไกของร่างกาย สมรรถภาพทางกาย และทักษะทางกีฬา อย่างไรก็ตาม นอกจากองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษาดังกล่าวแล้ว ผลการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่า ความคิดสร้างสรรค เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษาด้วย กล่าวคือ นักเรียนที่มีความคิดสร้างสรรคลွ่งหรือต่ำ ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษาลွ่งหรือต่ำตามไปด้วย ดังที่ ลูเทพ เมยไรลิ่ง (2527 : 22) กล่าวไว้ว่า สิ่งที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพลศึกษา มีทั้งองค์ประกอบที่เกี่ยวข้อง กับสติปัญญา เช่น ความรู้ ความเข้าใจ ในกฎกติกา และยุทธวิธีการเล่น และองค์ประกอบที่ไม่เกี่ยวข้องกับสติปัญญา เช่น ทักษะคิด แรงจูงใจ ความสนใจ คำนิยม และบุคลิกภาพ เป็นต้น และ อนาสตาซี (Anastasi 1976 : 328-329) กล่าวไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่เพียงแต่จะต้องมีองค์ประกอบด้านสติปัญญา แต่จะต้องมีองค์ประกอบด้านอื่น ๆ ที่ไม่ใช่สติปัญญาอีก เช่น การกระตุ้น การแก้ปัญหาหลาย ๆ แบบ ความคิดรวบยอดของตนเอง ทักษะคิด และบุคลิกลักษณะอื่น ๆ ซึ่งความคิดสร้างสรรค เป็นบุคลิกลักษณะหนึ่ง ที่อาจมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละบุคคล และจากการที่ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา อยู่ในระดับต่ำ ($r = .1787$) นั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่า อาจเนื่องมาจากสาเหตุบางประการ คือ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอนของครู ควร

มุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม รวมทั้ง ทัศนคติ ความคิด ความรู้สึก ทักษะ และ การพัฒนานักเรียนให้ เป็นคนที่มี ความคิดสร้างสรรค์ด้วย แต่สภาพ การสอนวิชาพลศึกษาส่วนใหญ่ ยังคงใช้วิธีการสอนแบบสั่งการ (Teaching by Command) ซึ่ง การควบคุมชั้นเรียนเป็นแบบเผด็จการ (Autocratic Climate) กล่าวคือ ครูเป็นผู้มีอำนาจ เด็ดขาด กิจกรรมการเรียนต่าง ๆ จะออกมาจากครูเพียงคนเดียว และนักเรียนมีหน้าที่ปฏิบัติตาม คำสั่งของครูเท่านั้น นักเรียนจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งของครูที่สั่งออกไปว่าจะให้ปฏิบัติอะไรใน กิจกรรมหรือเนื้อหาวิชาที่กำหนดให้ เช่น ครูต้องการให้นักเรียนฝึกยิงประตูบาสเกตบอล แบบ กระโดดยิง จำนวน 20 ครั้ง ครูก็จะสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตามดังกล่าวซึ่งลักษณะเช่นนี้ โคล (อาร์ รังสันท์ 2528 : 94, อ้างจาก Kohl) ได้กล่าวว่า "ลักษณะของครูที่ใช้อำนาจในการสั่งสอน นักเรียน ไม่ยอมให้นักเรียนมีโอกาสแสดงความคิดเห็นหรือความสามารถนั้น เป็นครูผู้ทำลายความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน" และวอร์ดกี เพียร์ชอบ (2527 : 131) ได้กล่าวถึง ข้อเสียของ การสอนแบบครูเป็นศูนย์กลางว่า "...ทำให้นักเรียนไม่ได้มีโอกาส มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ และ ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีการแก้ปัญหา ทำให้ไม่มีโอกาสคิดและสร้างสรรค์..." จะเห็นได้ ว่า การสอนวิชาพลศึกษาในปัจจุบันนี้ นอกจากจะใช้วิธีการสอนแบบสั่งการ (Teaching by Command) โดยยึดครูเป็นศูนย์กลาง (Teacher Centered Style) แล้ว ครูผู้สอนยังพยายาม ที่จะหลอหลอม หรือกำหนดแบบให้นักเรียนคิด นักเรียนปฏิบัติ และมีบุคลิกภาพเหมือนกันไปหมดทุกคน ประกอบกับสภาพการเรียนการสอน ที่เข้มงวดและเคร่งครัดจนเกินไป จึงทำให้บรรยากาศการเรียนการสอนไม่สนุกสนาน และไม่เกิดประโยชน์เท่าที่ควร เพราะฉะนั้นบรรยากาศที่เคร่งครัด เข้มงวด และเอาจริงเอาจังมากเกินไป จะทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึก เบื่อหน่าย ท้อแท้ อึดอัด และไม่กล้าคิดสร้างสรรค์ สิ่งนับว่าเป็นวิธีการสอนที่ตรงกันข้ามกับการสอนเพื่อให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ ที่เน้นความสำคัญของการจัดกิจกรรมที่ยั่ว และกระตุ้นให้นักเรียนรู้จักคิด รู้จักแสดง ความรู้สึก และแสดงออกในวิธิต่างของความคิดสร้างสรรค์ นอกจากนี้ ครูยังเป็นบุคคลสำคัญที่จะ เลือกวิธีการสอน กิจกรรมอุปกรณ์การสอน และสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน ให้นักเรียนทุกคนได้มี ส่วนร่วม ทดลองในประสบการณ์ และทักษะใหม่ ๆ อย่างทั่วถึง การสร้างบรรยากาศความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนจะได้รับการส่งเสริมให้มีขึ้นได้ โดยการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน ให้นักเรียน รู้สึกเป็นอิสระ ไม่ถูกควบคุมจากระเบียบวินัยที่เคร่งครัดจนเกินไป และควรส่งเสริมให้นักเรียนแต่ละคนรู้จักแก้ปัญหาด้วยตนเอง ซึ่งนักเรียนแต่ละคนอาจจะมีคำตอบที่แตกต่างกันไป ทั้งในด้านลักษณะ

ของคำตอบ และจำนวนของคำตอบ นอกจากนี้ควรสนับสนุนให้นักเรียนได้มีการแสดงออกทาง อารมณ์ กระตุ้นการแสดงความคิดหลาย ๆ ด้าน ตลอดจนวิธีการที่แปลก ๆ ใหม่ ๆ และจากการ ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดหรือแก้ปัญหาที่นั้น ในบางครั้งอาจจะทำให้ได้รับคำตอบ หลาย ๆ อย่าง และในบางกรณีอาจจะทำให้สามารถได้คำตอบที่ดีที่สุด จากการช่วยกันของ นักเรียนด้วย ซึ่งเป็นวิธีการสอนที่มีลักษณะแนวทางเดียวกันกับ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527 : 167) ที่กล่าวถึง การเรียนการสอนวิชาพลศึกษาว่า "...ควรมุ่งเน้นให้นักเรียนได้ รู้จักคิดเอง ทำเอง และสำรวจความสามารถของตนเองในด้านต่าง ๆ ก่อนที่ครูจะเป็นผู้กำหนด กิจทางให้ ทั้งนี้เพราะถือว่านักเรียนแต่ละคนจะมีความสามารถเฉพาะตัวแตกต่างกัน..." ดังนั้น ในการจัดบรรยากาศ หรือการควบคุมชั้น เรียนจึงควรเป็นแบบประชาธิปไตย (Democratic Climate) เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจต้องการที่จะเรียนรู้ และมีความสนุกสนานต่อการ เรียน ตลอดจนมีอิสระต่อการแสดงออก (ลัมคิด ฮิตประสงค์ 2517 : 31) ซึ่งเป็นลักษณะที่ มีแนวการสอนเช่นเดียวกับการสอนแบบใช้นักเรียนเป็นศูนย์กลาง (Student Centered Style) ดังที่ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527 : 127-129) ได้กล่าวถึง ลักษณะที่สำคัญส่วน หนึ่งของการสอนแบบนี้ไว้ว่า "...ครูจะเป็นผู้สอนนักเรียนให้รู้จักคิดด้วยตนเอง ให้มีการแสดง ออก ให้มีความสร้างสรรค์ และให้รู้จักถามเมื่อมีปัญหาหรือสงสัย จะเน้นในด้านความรู้ต่าง ๆ ในวิชาพลศึกษา เช่นเดียวกับความสามารถในการเล่นกีฬาต่าง ๆ ..." ซึ่งการสอนแบบนี้เป็น การเรียนการสอนที่มีบรรยากาศเป็นกันเอง เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียน การสอนได้อย่างเต็มที่ ทำให้นักเรียนมีความต้องการที่จะเรียนมากขึ้น เป็นการกระตุ้นให้นักเรียน ได้มีความรู้จักรู้คิด แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง และเป็นการขจัดวิธีการเรียนการสอนแบบเดิมที่มี อยู่ ซึ่งอาศัยครูเป็นหลักสำคัญในการสอน (Teaching by Command) และเนื่องจากผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาพลศึกษาที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คะแนนที่ได้ส่วนใหญ่มาจากคะแนนสอบ ภาคปฏิบัติ หรือความสามารถทางทักษะต่าง ๆ ในระหว่างภาคเรียนประมาณร้อยละ 80 ละวัด และประเมินผลเฉพาะความรู้ภาคทฤษฎีในปลายภาคเรียน ประมาณร้อยละ 20 ซึ่งจากผลการ วิจัย ทำให้ผู้วิจัยมีความเห็นว่าอาจเป็นไปได้ที่แบบทดสอบภาคปฏิบัติ หรือข้อสอบทางทฤษฎี ที่ครู นำมาใช้ นั้น มิได้ตรวจสอบความสามารถในด้านความคิดสร้างสรรค์ หรืออาจจะพิจารณาในแง่ที่ ว่า ผลการเรียนวิชาพลศึกษานั้น ไม่ได้รวมการประเมินผลความสามารถในด้านความคิดสร้าง สรรค์ของนักเรียนไว้มากนัก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ครูผู้สอนไม่มีเครื่องมือ หรือแบบทดสอบที่ จะใช้วัดความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ สิ่งทำให้ขาดการวัดและประเมินผลนักเรียนในด้าน

นี้ไป ซึ่งถ้าหากว่าในวิชาพลศึกษา มีเครื่องมือหรือแบบทดสอบที่จะใช้วัดความสามารถในด้านความคิดสร้างสรรค์แล้ว ย่อมจะทำให้ครูผู้สอนใช้เครื่องมือ หรือแบบทดสอบเหล่านี้ ในการวัดความสามารถในด้านความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนควบคู่ไปกับการวัดและประเมินผลด้านอื่น ๆ ด้วย ซึ่งอาจจะทำให้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา มีความสัมพันธ์กันสูงขึ้น นอกจากนี้เจตคติของนักเรียนที่มีต่อวิชาพลศึกษา และครูพลศึกษา ซึ่งถือว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจาก รูปแบบการสอนที่ยึดครูเป็นศูนย์กลาง (Teacher-Centered Style) และวิธีสอนแบบสั่งการ (Teaching by Command) โดยครูเป็นผู้มีอำนาจเด็ดขาด แต่เพียงผู้เดียว นักเรียนจึงต้องปฏิบัติตามคำสั่งของครูเท่านั้น และในการสอนวิชาพลศึกษา ก็จะเน้นหนักให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ ฝึกทักษะต่าง ๆ ตามที่หลักสูตรกำหนดให้มากที่สุด และเป็นการฝึกที่เป็นไปตามรูปแบบที่กำหนดให้ จากการสอนด้วยวิธีนี้ นักเรียนจึงมีความเห็นว่ วิชาพลศึกษา มุ่งที่จะเน้นให้นักเรียนเกิดพัฒนาการทางด้านร่างกายเป็นประการสำคัญ การปฏิบัติตามสิ่งที่ครูกำหนดให้ จึงเป็นการเพียงพอแล้ว และไม่มีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมจากสิ่งที่ครูสอน ไม่ว่าจะจำเป็นต้องมีการลงทุนมากนัก เพราะไม่ใช่วิชาที่สำคัญ หรือมีคุณค่าที่จะเป็นพื้นฐาน ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนสามารถเข้าศึกษาต่อในสถาบันอื่น ๆ ได้ ส่วนในชีวิตประจำวันนั้น ก็ไม่สามารถนำวิชาพลศึกษาไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้มากนัก นอกจากนี้เจตคติที่นักเรียนมีต่อตัวครูพลศึกษานั้น นับว่าเป็นสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่ง ที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกที่ดี และมองเห็นคุณค่าของวิชาพลศึกษาได้ ซึ่งถ้าหากว่านักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อตัวครูพลศึกษา และวิชาพลศึกษา เป็นอย่างดีแล้ว ก็เป็นการง่ายที่ครูพลศึกษาจะถือโอกาสที่จะปลูกฝัง หรือเสริมสร้าง ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึกนึกคิด ตลอดจนคุณลักษณะที่ดี รวมทั้ง การฝึกหัด และเสริมสร้างให้นักเรียนเป็นบุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์ด้วย

จากผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ความคิดสร้างสรรค์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา มีความสัมพันธ์กับทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แม้ว่า จะมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำก็ตาม แต่ก็แสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษาสูงนั้น ครูจะต้องส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักคิดได้หลายแง่หลายมุม สามารถคิดอย่างลึกซึ้ง และมีความคิดใหม่ที่เป็นอิสระของตนเอง ซึ่งการที่นักเรียนจะมีความคิดสร้างสรรค์สูงหรือต่ำนั้น ก็ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลาย ๆ ประการ และองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งก็คือ วิธีการสอนของครู ซึ่งควรจะเปิดโอกาสให้นักเรียน แสดงความคิดเห็น มีอิสระในการแสดงออก โดยที่ไม่จำเป็นต้องยึดรูปแบบตามที่ครูสอน หรือให้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการศึกษาวิจัย

1. จากการวิจัยพบว่า ความคิดสร้างสรรค์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา มีความสัมพันธ์กัน จึงอาจนำผลการวิจัยในครั้งนี้ไปปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของตนเองมากขึ้น ควบคู่ไปกับพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา โดยที่ครูควรปรับปรุงวิธีการเรียนการสอน การจัดกิจกรรม การเลือกใช้วัสดุอุปกรณ์ สื่อการสอน ตลอดจนการเลือกใช้ หรือประยุกต์เทคนิควิธีสอน แบบต่าง ๆ ได้เหมาะสมกับวัย และความสามารถของนักเรียน
2. ในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา ควรจะวัดและประเมินผลในด้าน ความคิดสร้างสรรค์ ควบคู่กับด้านอื่น ๆ ด้วย
3. ครูควรส่งเสริม กระตุ้นให้นักเรียนได้ใช้ความคิด รู้สึกค้นคว้าด้วยตนเอง มีอิสระ ในการแสดงความคิดเห็น และไม่ควรเน้นรูปแบบของการแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ อันจะเป็นการจำกัดความคิดของนักเรียน
4. ครูควรส่งเสริมให้นักเรียนแต่ละคนได้แสดงออก ได้ร่วมในกิจกรรมของกลุ่ม ได้รับความไว้วางใจ และยอมรับในฐานะเป็นศิษย์เท่าเทียมกัน อันจะเป็นการส่งเสริมให้นักเรียน เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง
5. ครูควรชี้แจงให้นักเรียนได้ตระหนักถึงคุณค่าของวิชาพลศึกษา ว่ามีคุณค่าสำหรับ นักเรียนหรือไม่ เพียงใด ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมความตั้งใจเรียนของนักเรียนอย่างแท้จริง
6. ผู้บริหารโรงเรียนควรสนับสนุนให้มีการจัดนิทรรศการเกี่ยวกับวิชาพลศึกษา และ วิชาอื่น ๆ เป็นประจำทุก ๆ ปีการศึกษา เพื่อช่วยกระตุ้นให้นักเรียนได้มีโอกาสแสดงความคิด ริเริ่มที่แปลก ๆ ใหม่ ๆ อันเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์สูงได้

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษา ค้นคว้า ในทำนองนี้ ให้ครอบคลุมทุกระดับชั้น และอาจทำการเปรียบเทียบกันในแต่ละประเภทโรงเรียน

2. ควรมีการศึกษาค้นคว้าความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ จากกลุ่มตัวอย่าง
ประชากรที่เป็นนักศึกษาประเภทต่าง ๆ เพื่อเปรียบเทียบผลว่า มีความแตกต่างกันหรือไม่ เพียงใด

3. ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรควบคุมเรื่อง องค์ประกอบทางด้านต่าง ๆ ของกลุ่ม
ตัวอย่างประชากรด้วย เช่น อายุ ระดับสติปัญญา การอบรมเลี้ยงดู สภาพทางเศรษฐกิจ ความ
วิตกกังวล พฤติกรรมด้านความสนใจ เป็นต้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย